opusdei.org

Roma. 26 de juny de 1975

Relat de Mons. Julián Herranz sobre el traspàs de sant Josepmaria el 26 de juny de 1975.

26/06/2008

El 26 de juny vaig tornar a Villa Tevere des del Vaticà a l'hora habitual: poc abans de dos quarts de dues del migdia. En arribar em van avisar des de la Secretaria general:

—Pugi de seguida. El Pare s'està morint.

Em va fer un ai! el cor i, pregant, vaig pujar ràpidament. Quan vaig arribar al segon pis de Villa Vecchia, mons. Àlvaro, que en aquell moment es trobava a la llinda de la porta de la seva estança de treball, on jeia el Pare, em va dir:

—Vine, vine, perquè tu també ets metge.

Vaig entrar immediatament i vaig trobar el Pare amb sotana, estès al terra, amb el rostre serè, tot i que sense respiració.

José Luis Soria, sacerdot i metge, estava fent-li la respiració artificial des d'una estona abans. Vam anar alternant-nos: uns segons ell i uns jo. Varem continuar practicant-li també el massatge cardíac.

Jo no sabia què havia succeït, encara que vaig suposar, com després em van informar, que el Pare havia patit un atac de cor. Vaig acceptar la

Voluntat de Déu, però li demanava que no se l'en portés tan aviat. De genolls com estava, li vaig demanar al Senyor amb tota la meva ànima que acceptés un canvi: la meva vida per la seva. La meva val poc, li vaig dir. La seva és necessària a tothom, als seus fills, a l'Església, a la humanitat.

I així vam estar José Luis i jo, durant una llarga estona: una vegada i una altra, i una altra... en silenci, amb llàgrimes als ulls, fins que ens vam adonar que era inútil seguir. Tots els signes clínics eren de mort. Mons. Àlvaro i Xavier Echevarría, que en tot moment havien acompanyat i atès amorosament el Pare, van comunicar formalment la notícia tristíssima als membres del Consell General que estaven reunits en una habitació contigua. També, per telèfon, a les dones de l'Assessoria Central. En ambdós casos, donant-los

alhora els consells oportuns de pietat filial i de govern.

***

Vam traslladar de seguida el cos del Pare a l'oratori de Santa Maria de la Pau. Hores després, mentre pregava davant les despulles, revestides amb ornaments sacerdotals, em va venir al cap, entre altres molts records entranyables, la confidència que el Pare ens va fer un llunyà dia de Nadal de 1953, al costat del foc de la llar de la sala d'estar.

Ens va dir que volia escriure un llibre sobre l'ase, aquest animal bíblic amb què tant li agradava identificar-se, perquè havia donat calor a Jesús a Betlem i l'havia portat en triomf a Jerusalem. Un animal que els homes no solen estimar però que el Pare ens posava com a exemple: d'humilitat, de fermesa en la feina i de fidelitat en aquesta guerra de pau i d'amor que els seus

fills de l'Opus Dei i tots els cristians estan cridats a propagar al món. Si arribava a tenir temps per escriure aquest llibre —ens va dir— el titularia *Vida i ventura d'un ase de sínia* .

Déu se'l va endur abans que pogués completar-lo. Però es conserven passatges recollits de les seves converses, dels quals alguns, corregits de pròpia mà, glossen les misericòrdies de l'oratori de Pentecosta que ell va voler ornamentar amb escenes d'ases. Aquests textos –recollits a *Crónica* , una revista interna- són un símbol de la seva vida. Entre d'altres meravelles de la "teologia de l'ase", es llegeix:

«A l'ase li hagués agradat arribar al Nadal; escalfar un altre cop, amb el seu alè, el Nen. Però va estar d'alguna manera present, en la blanca alegria d'aquella nit, perquè

van venir els àngels i van fer de la seva pell tambors i simbombes.

»La història de l'ase acaba bé; mor treballant. I que el destrossin després, que l'escorxin i facin tambors per a la guerra i simbombes per cantar al Nen Déu».

Així va morir el Pare.

pdf | document generat automàticament des de https://dev.opusdei.org/ca-es/article/roma-26-de-juny-de-1975/ (24/08/2025)